

Petr Luňák, Marek Pečenka

HRDINOVÉ

humoristický román bez vtipu

DOKOŘÁN

Petr Luňák, Marek Pečenka
HRDINOVÉ

DOKOŘÁN

Petr Luňák a Marek Pečenka
HRDINOVÉ

© Petr Luňák, Marek Pečenka, 2014
Cover © Jindřich Hoch, 2014

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání (první elektronické).
Odpovědná redaktorka Klára Soukupová.
Obálka, grafická úprava a sazba Jindřich Hoch, www.sandstudios.cz.
Konverze do elektronické verze Tomáš Zeman.
Vydalo nakladatelství Dokořán, s. r. o., Holečkova 9, Praha 5
dokoran@dokoran.cz, www.dokoran.cz v roce 2014.
(pdf – 702. publikace, 147. elektronická;
epub – 703. publikace, 148. elektronická;
mobi – 704. publikace, 149. elektronická)

ISBN: 978-80-7363-642-5 (pdf)
ISBN: 978-80-7363-643-2 (epub)
ISBN: 978-80-7363-644-9 (mobi)

*Ať špatnost přeubohá skoná,
ať chrabrost čestně zvítězí
a klam ji nepřekoná.*

(Árie Oronta z opery G. F. Händela *Richard Lví srdce*)

kapitola 1

„Já jsem jí to tam musela říct,“ pronesla docentka Bouzovská směrem ke studentům, kteří právě vstupovali do její pracovny, aniž by ta slova vlastně směřovala jim. Odmlčela se, jako by všichni přítomní přece museli vědět, co má na mysli a komu a kde to řekla. „Jak může někdo tvrdit, že studium zvyků na panovnických dvorech je v rozporu s vědeckým přístupem ke zkoumání minulosti?“ Nepřítomně se zadívala na svůj odraz v prosklené knihovně u protější stěny a zapálila si další cigaretu. Oblečena byla prostě. Jak se na historičku sluší, pomyslel si Richard. Upnutý modrý rolák přesto nedokázal zakrýt její překvapivě kypré tvary, které kontrastovaly s kuřácky vyhublou tváří. Vysoké červené kozačky nenosila z marnivosti, jak by nepoučený pozorovatel mohl chybně soudit, pokračoval ve svém vnitřním komentáři Richard, je to určitě suvenýr ze služební cesty do Itálie na vědeckou konferenci o dvoj- a trojpapežství, o které jim před několika týdny se zápallem vyprávěla.

Několik studentů nasadilo výraz upřímného zaujetí a sdíleného rozhořčení. Richardovi se svým způsobem ulevilo, neboť to začínalo vypadat, že po zbytek výběrového semináře k dějinám středověku bude Bouzovská pokračovat v samomluvě. On tak bude moct ten čas jen tak prolelkovat, aniž by si musel dělat poznámky nebo předstírat, že si je dělá a zapisuje si životně důležité informace, jak po českých lesích ve dvanáctém století běhala štetinatá pruhovaná prasata a rohaté krávy, případně že se na jagellonském dvoře k masu podávaly sladké omáčky. Jediná jistá ochrana sice bylo zacpat si uši, ale toho by si Bouzovská možná všimla. I když ani to nebylo v jejím případě úplně zaručené.

„Co myslíte, že jsem jí řekla?“ zeptala se studentů, které snad konečně nějakým způsobem vzala na vědomí. „Řekla jsem jí: To svědčí o vaší nevzdělanosti a úrovni vaší univerzity, milá dámo.“ Silně popotáhla z cigarety a vyfoukla kouř snad ze všech otvorů hlavy. „Takhle ať si studují dějiny v Lipsku, ale tady, na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, toho bohdá nebude.“

Z dalších nesouvislých vět vyplynulo, že monolog se týkal jakési vědecké disputace na nedávné konferenci střeoevropských medievalistů na Dobříši. Richard nikdy nepochopil, jak je možné, že se Bouzovská v jednom, nejméně očekávaném okamžiku vzchopí k tak racionálnímu kroku, že udělá docházku. Čárky na prezenční listině byly jediným důvodem jeho víceméně pravidelné přítomnosti na jejím semináři. Není ale mnohem pravděpodobnějším vyústěním jeho několika-měsíčního martyria, že Bouzovská list s docházkou minulý týden ztratila? Nebylo by... ale úvahy to byly natolik liché, že je Richard s lehkým srdcem opustil. Navíc dnes bude muset

zůstat do konce semináře, aby získal za své podzimní snažení zápočet. Jakkoli středověk Richarda vůbec nezajímal, pořád to bylo lepší než chodit na alternativní seminář z historické geografie asistenta Černocho. Tam se přihlásil jediný student, a tudíž se dala z logiky věci očekávat nucená aktivní účast.

Ke své vlastní hanbě si Richard musel přiznat, že se v tom za čtyři roky studia naučil chodit až moc dobře. Amatérští pochlebovači viseli svým vyučujícím na rtech, smáli se všem údajným vtipnostem, nebo se naopak podle situace mračili a bez ustání příkyvovali. Richard se ale po většinu přednášek tvářil zarputile, mlčel a příkyvoval pouze po každé třetí nebo čtvrté větě, někdy i řidčeji. Občas se i jakoby oklepal na znamení nesouhlasu. Podařilo se mu tak vybudovat si mezi vyučujícími pověst někoho, jehož souhlas je o to cennější, oč je těžší jej získat.

„... krátce po atentátu v Anagni,“ zaslechl Richard Bouzovskou a došel k závěru, že je na čase se otřást.

„Ano máte pravdu, kolego Míčo, on to vlastně ani žádný atentát nebyl, že? Podle některých svědectví šlo jen o políček,“ odměnila jeho herecký výkon Bouzovská, která už zřejmě ukončila svůj výklad o kolizi s východoněmeckou historičkou. Richard pátral v paměti, co nebo kde je Anagni, protože ze způsobu, jakým Bouzovská větu formulovala, bylo zřejmé, že to nemohla být osoba. Co se tam tak asi mohlo stát? Rozhodně to muselo být hodně dávno, rezignoval na poznání Richard, protože pro Bouzovskou končil svět někdy okolo roku 1600.

Tímto způsobem Richard proplul první hodinou semináře, když ho z rozjímání vytrhlo hlasité zaklepání na dveře. Bouzovská se zrovna pouštěla do obrany císaře Zikmunda

před celým českým národem. Liška ryšavá v tom prý byla nevinně a za Husovu smrt nemohla. Když ani napodruhé na zaklepání docentka nezareagovala, dveře se zprudka otevřely. Do místnosti vešla Pavlína Vaňková, asistentka šéfa stranické organizace a zároveň vědecká aspirantka na Ústavu marxismu-leninismu. Richardovi vyschlo v krku, protože se všeobecně vědělo, že Pavelka, jak chtěla být Pavlína nazývána, za ním zcela nepokrytě pálí.

Pavelka svírala v ruce jakési velké červené desky s tkaničkami a zlatým emblémem srpu, kladiva a hvězdy. „Dobrý den, doufám, že neruším, ale soudruh předseda vám posílá jeden důležitý dokument a prosí vás o podpis, tady,“ pravila Pavelka a položila před docentku otevřené desky.

Bouzovská převzala lejtstro a začala hledat něco na psaní, aby podepsala průvodní lístek. Když podle očekávání nic nenašla, požádala studenty, zda by jí nepůjčili propisovací tužku nebo ještě lépe pero. Při jeho přebírání si všimla, že má stále v ruce cigaretu. Chvilí váhala, zda ji má dokouřit nebo zda si ji má strčit do úst, ale nakonec vstala a uhasila ji vodou z kohoutku. Pak konečně převzetí dokumentu potvrdila rozmáchlým podpisem.

„Taky bych potřebovala mluvit se soudruhem Míčou, abych s ním projednala nějaké organizační záležitosti ohledně Svazu mládeže,“ řekla Pavelka.

Pavelčin vstup na scénu přišel tentokrát Richardovi dvakrát nevhod, protože Bouzovská stále neudělala docházku a neudělila zápočty. Nasadil zachmuřený výraz zapáleného historika, který nechce přijít o zajímavou diskusi, třeba o stavovské monarchii či diktatuře pana Paška z Vratu. Podíval se na Bouzovskou v naději, že jej z Pavelčiných tenat zachrání

ona. „Ale jistě, jistě, v pořádku,“ hodila ho však přes palubu Bouzovská.

Třebaže bylo už hodně po poledni, hrozilo, že by s ním mohla chtít Pavelka vyrazit na oběd. Poslední dobou se jí vyhýbal, jak mohl, teď si ho ale vyreklamovala a nebylo úniku. Pomalu se zvedl a skládal si věci co nejpomaleji v naději, že se ještě něco stane. „V pořádku vám ho vrátím,“ řekla Pavelka dvojsmyslně a koketně se zavrtěla. Richard si alespoň nechal složené věci v brašně pod stolem, aby měl záminku se z Pavelčiných chapadel včas vyvázat.

Když vyšli na chodbu, Pavelka se na Richarda zálibně zádívala. Od té doby, co ji z lítosti a v opilosti oslovil na filozofickém parníku těsně před prázdninami, se s ní udály velké změny. Rousnaté mastné vlasy kdysi neurčité barvy teď zářily peroxidovou žlutí. Halenky s mašlemi a volány a tvídové sukně či kalhoty nahradily blůzky bez rukávů a upnuté sukně s rozparkem. Brýle zmizely úplně, což vedlo k tomu, že Pavelka neustále zakopávala a na každého – kromě Richarda, kterého zaměřovala zřejmě nějakým jiným smyslem – až do poslední chvíle mžourala, než ho konečně poznala a propukla v nějaký hlasitý pozdrav typu „Zduř“ nebo „Těbůh“. Z někdejší ušlápnuté vědecké aspirantky zůstal v podstatě jen nezaměnitelný tělesný pach.

Richard si už několikrát položil otázku, zda za tuhle proměnu může jeho nevinné gesto nebo skutečnost, že Pavelka povýšila ve Svazu mládeže a začala pracovat na děkanátu. Ve druhém případě by jeho někdejší pošetilé pochybení z dobrého srdce a její rozhodnutí, že on je pro ni ten pravý, byly jen průvodními jevy, a nikoli příčinou Pavelčiny metamorfózy. Richard by tak byl před světem nevinný, protože mohl celou

věc pokládat za nepřízeň osudu, a ne za boží trest za vlastní slabost.

„Zajdeme si na kávu nebo čaj ke mně do kanceláře, jo?“ řekla Pavelka a vyrazila směrem ke schodišti, aniž by čekala na odpověď. Richard ji dlouhými kroky následoval. Ve chvíli, kdy ji došel, Pavelka zakopla, vyjekla a zachytila se jeho paže. Aniž by jí Richard nabídl rámě, zaklesla se do něj a už ho nepustila. Kráčeli tak spolu fakultou a Pavelka si vedla Richarda okolo lelkujících studentů skoro jako k oltáři.

„Počkej, potřebuju si odskočit,“ rozmyslela si další postup, když sešli o patro níž, a místo na děkanát zakormidlovala jejich společnou loď na druhou stranu, protože dámské záchodky byly na konci katedry anglistiky. Předala mu červené desky a fialovou koženkovou kabelku na zlatém řetízku s obsahem, který si Richard ani nechtěl představovat. Připadal si jako holub okroužkovaný na obou nohou.

Když s hlasitým klapáním odcupitala, zapřemýšlel Richard, co by mu tak asi Pavelka mohla chtít. Přijde s nějakým návrhem, jako třeba společná návštěva Karlových Varů nebo koncertu klasické hudby, čímž by chytře zaútočila na jeho slabé místo? Nebo snad v jednu nejméně očekávanou chvíli smyslně přivře oči a nastaví ústa k polibku, jako před dvěma měsíci po diskusním setkání Strana hovoří s mládeží, kam byli všichni studenti nahnáni, aby si vyslechli soudruha z městského výboru strany, který dokazoval, že bez jídla a pití člověk přežije sotva pár dní, ale bez demokracie to ještě pár let vydržíme?

Mnohem více ale Richarda znepokojovala skutečnost, že přesně v tuhle dobu končila přednáška z dějin anglické literatury docenta Kopečného, a hrozilo, že by se mohla objevit

i Lucie. Richard obvykle hledal pro setkání s Lucií každou vhodnou i méně vhodnou příležitost v naději, že jejich vztah nevztah bude konečně konzumován. Ale představa setkání za Pavelčiny přítomnosti mu naháněla hrůzu. Kde se ta Pavla tak loudá?

Jeho pozornost zaujaly Pavelčiny červené desky. Otevřel je a prohlédl si průvodní lístek s podpisem Bouzovské přes půl stránky, který by každý normální člověk přečetl jako Býgzo-váúúú. Věc: Provolání historické sekce městské vysokoškolské rady SSM „Za zkvalitnění historikovy práce“. Bez zájmu stranické desky zaklapl, když za sebou zaslechl smích. Ohlédl se a ke své hrůze spatřil blížící se hlouček děvčat, sestávající z Johany, Karoly a Lýdie. Lucie mezi nimi naštěstí nebyla.

Johanu zdobily bohaté světlé vlasy, které jí v hustých ple-tencích dopadaly do půli zad. Karola byla také štíhlá blondýna, ale její vlasy nedosahovaly Johaniných rozměrů. Zato měla smyslně vykrojená ústa a roztomilý pršinos. Obě měly modré oči, jen do Karoliných se vetřela i trochu šedi. Lýdie byla naproti tomu výrazně snědá, temná pleť, hnědé oči a vlasy zvýrazňovaly její rovné a bílé zuby. Všechny tři dívky byly velmi pohledné, přesto – nebo právě proto – se v jejich přítomnosti cítil Richard obvykle nejistý.

„Co tady děláš, Dicku? A co to čteš zajímavýho? Ty tady na někoho čekáš?“ Richard si v té změti slov nebyl schopen ani uvědomit, která z dívek pronesla kterou větu, protože jeho mozek se zabýval vyhodnocením toho, co ho v dané chvíli kompromituje víc: červené komunistické desky, nebo Pavelčina kabelka? Nakonec schoval za zády kabelku a pravou dlaní zakryl zlatistý emblém v naději, že si jej dívky dosud ne všimly. Přidal se k nim pomalou chůzí.

„No, vlastně ano, nebo vlastně ne, nebo vlastně mám předat nějakou poštu, až si pro ni někdo přijde, ale asi se opozdil,“ odpověděl Richard na poslední otázku.

„Jestli čekáš na Lucii, tak asi marně. Tenhle týden ještě nepřijela,“ řekla Lýdie.

„A kdo se tedy opozdil?“ vpadla jí do řeči Karola.

„Jeden člověk z děkanátu,“ pronesl Richard větu, která nebyla technicky lží, ale rozhodně nebyla ani věrným vystižením skutečnosti.

„To je škoda, možná jsi s námi mohl jít na oběd,“ řekla Johana. „Právě jsme se ke svému překvapení dozvěděly, že Evelyn Waugh nebyla žena. Ne že by na tom zase tolik záleželo, ale po čtyřech letech studia je to poněkud šokující zjištění. Tak jsme chtěly jít na nějaký normální jídlo a ne na ten menzovní blať. Půjdeš s námi?“

„Tak tady jsi. Nepředstaviš nás?“ ozvala se zezadu Pavelka, která konečně vyšla z toalety a vytáhla Richardovi z podpaží desky a místo nich tam vložila svou ruku. Kabelku Richardovi z nějakého důvodu nechala. Jednu ruku dala v bok a levou nohou nakročila bojovně kupředu. Richard se jí nedíval do tváře, ale byl přesvědčen, že má i výhružně vyceněné zuby, nebo že dokonce zaslechl, jak varovně vrčí.

Po neobratném představování, kdy se dívky z anglistiky jen stěží bránily smíchu, a chvíli trapného ticha se nakonec rozešli a Richard se s Pavelkou opět ocitl o samotě. Pavelka zavedla Richarda do své kanceláře, vstupní místnosti pracovny samotného předsedy stranické organizace profesora Rovného. Byla to procovsky zařízená kancelář s chlupatým kobercem, obývací stěnou a těžkými závěsy. Uprostřed stála tři koženková křesla a konferenční stůl, na který teď Pavel-

ka položila šálek s lidovými motivy a vroucí kávou. Z vedlejší místnosti, nepochybně ještě luxusnější, se otevřenými dveřmi ozývalo švitoření andulek.

Pavelka posílená soubojem na chodbě začala rázně: „Poslala jsem ti několik vzkazů, aby ses ozval.“

„Skutečně? Nic sem nedostal, u nás ta pošta moc nefunguje. Asi se někde ztratily,“ bránil se nepřesvědčivě Richard.

„To asi těžko, neposílala jsem je vnitrofakultní poštou, ale nechala jsem je u vaší sekretářky paní Krejčíkové.“

„Nic mi neřekla. Zapomněla, má toho hodně, chuděra.“

„To už je teď jedno, když si můžeme promluvit z očí do očí a na rovinku.“

Proboha, pomyslel si Richard, zdá se, že nasazuje skutečně těžký kalibr. Pro případ nějakého nepředloženého vyznání byl připraven předstírat, že nechápe, o čem Pavelka mluví. To by ale bylo jen krátkodobé řešení, protože nakonec by mu všechno určitě vysvětlila. Pak měl připraveno několik vět o přátelství, kterého si velmi váží a které by nerad ztratil v nějakém dobrodružství. Původní, ještě amatérštější klišé, že přátelství je někdy cennější než láska, zavrhl, protože vyslovit ono slovo v Pavelčině přítomnosti by mohlo zavést diskusi do nebezpečných rovin a výsledek nedokázal odhadnout. Co když mu ale začne jako před měsícem jako smyslů zbavená vyčítat, jak se k ní chová, a okamžitě ho zažene do defenzivy? Tomu by ale zas neodpovídal triumfální pochod fakultou. Nejbezpečnější bude předstírat stav naprostého šoku, díky němuž nebude schopen ze sebe vydat jediné slovo.

„Chtěla jsem si s tebou promluvit, ale nevím, jak začít, protože fakt nevím, jak to vezmeš.“ Pak pokračovala, aniž by čekala na reakci: „Zjistila jsem, že máte nepořádek s eviden-

cí členských příspěvků. No, vlastně nepořádek je slabé slovo, je v tom hrozný bordel. Za poslední kvartál zaplatili členské příspěvky ze sto padesáti lidí jen tři a ty, revizor historické sekce, mezi nimi ani nejsi. Jak mi to vysvětlíš?“

„Skutečně? Moc jsem na to poslední dobou neměl čas. Škola, teď taky ta vojna. Lidí taky nemaj peníze, teď s tou přestavbou a tak.“

„Chápu, ale v těchto věcech musí být pořádek. Jestli chceš, tak ti s tím trochu pomůžu. Mám toho sice všeho plný brejle, protože fakultní výbor na mně poslední dobou nechává skoro všechno. Ale snad bychom to společně zvládli.“

„To nebude potřeba, zkusím to sám,“ vzpamatoval se Richard odmítaje Pavelčinu nabídku pomoci.

„Jak myslíš, ale do konce zkuškového by to mělo být všechno vyřešené,“ poslední dlouhé „é“ vyslovila po jihomoravsku přehnaně zavřeně. „Myslím, že tam je ale širší problém. Myslím, že na to celé nestačíš. Rozuměj mi, jsi hrozně fajn a jistě schopný v jiných věcech, ale funkce revizora ti fakt nesvědčí. Dlouho jsem tě před fakultním výborem kryla, ale už to asi nepůjde.“

Rozhovor zůstával k Richardově radosti ve víceméně čistě služební, třebaže nikoli zcela neosobní rovině. Že by se fortuna obrátila a Pavelka se rozhodla hodit flintu do žita nebo ho zbavit svazácké funkce? Ne, ne, to by bylo příliš mnoho štěstí najednou.

„Mám pro tebe řešení, které by ti mohlo konvenovat. Položíš funkci revizora a já se postarám, abys byl zvolen předsedou historické sekce fakulty. Hrochová za dva měsíce končí, protože se potřebuje připravovat na státnice, a stejně jsem s její prací nebyla spokojená, když nechala tu věc s těmi pří-

spěvky dojít až tak daleko. Moc se od tebe chtít nebude a myslím, že by ses na to hodil.“

„Já a předseda, no to snad ne? Vždyť jsi sama říkala, že se na funkce nehodím.“

„Omyl. Řekla jsem, že se nehodíš na jednu funkci, a zároveň jsem ti řekla, že se hodíš na funkci jinou. Nejsi možná na čísla, ale v jistém smyslu jsi nesmírně inspirativní. Proto to vlastně pro tebe dělám. Má o to zájem taky Charouz, tak se nenech dlouho přemlouvat.“

„Ale já mám příští rok státnice, taky se na ně musím připravovat. A píšu diplomku,“ bránil se dál Richard.

„Podívej se,“ povzdechla si Pavelka, „je to složitější. Spousta lidí, včetně Rendy Kožíška, to je náš předseda, toho snad znáš, bude příští rok končit. No, a já si myslím, teda já a profesor Rovný si myslíme, že je to příležitost celofakultní výbor tak nějak obměnit. Na předsedu historické sekce máme vyhládnutého Mjartana. Slovák, ale šikovný a aktivní. Jenže je teprve v prváku. Takže ty bys tam byl jen pár měsíců a příští rok na podzim, až odejdeš, už bychom ho mohli kooptovat. Možná bys ani nemusel odcházet, třeba by to mohlo pomoci, abys zůstal na fakultě. Prozatím alespoň na stáži, když nejsi ve straně.“

„Myslím, že bys našla spoustu vhodnějších kandidátů.“

„Jestli myslíš Charouze, tak toho tam nechci, protože se ho pak nezbavím. Ten by mohl tak maximálně dělat místo tebe revizora, ať ukáže, co v něm je. Tedy toho názoru je profesor Rovný. Ostatně si nemysli, přesvědčit Rovného o tvé kandidatuře nebylo úplně jednoduché.“

To je tedy politika! Tak takhle jste to se soudruhem profesorem vymysleli! Doteď přitom považoval Pavelku za jedno-

rozměrnou svazáckou snaživku, ale najednou před ním odkryla další část své osobnosti. Mlčel, protože pro takovou zteč neměl připravenou žádnou obrannou variantu.

„Vím, že jsi váhavý střelec, takže od tebe nechci slyšet odpověď hned teď,“ řekla Pavelka konejšivě. „Bude stačit, když mi to povíš do konce semestru.“

„To je snad trochu příliš krátká doba, vždyť to je pár dní!“ dostal ze sebe Richard.

„Ta fakultní schůze bude koncem ledna, hned po fakultním plese, musí se to všechno připravit, předjednat a tak.“

Proč mluví o plese? Richard s nevolí zaregistroval přesun rozhovoru do poněkud osobních vod. Ale co, stejně tam nepůjdu, pomyslel si u vědomí katastrofických následků poslední filozofické společenské akce.

„Maximálně mi to teda řekneš hned po Vánocích, jo?“ slevila nakonec Pavelka.

„Možná bych ti dal vědět ještě dřív,“ připustil nakonec Richard a vzápětí se na sebe rozzlobil, že neřekl „napsal“.

„A ještě,“ trochu ostýchavě pokračovala Pavelka, „bych s tebou potřebovala probrat další věci...“

Než se Richard stačil vyděsit, otevřely se dveře a vešel předseda stranické organizace profesor Rovný. „Doufám, že neruším, chohoho,“ pravil.

S profesorem Rovným se Richard dosud setkal jen jednou. Před půl rokem nešel k doplňovacím volbám do Federálního shromáždění ve volebním obvodu pro Prahu 6, na jejímž území se nacházely studentské koleje. Byl poté předvolán k jakési komisi, kde mu soudruh profesor kladl otázky, zda je mu skutečně jedno, jestli se v tomto volebním obvodu budou nebo nebudou stavět samoobsluhy a mateřské školky. Situace byla

o to zapeklitější, že na poslanecké křeslo nezvykle pretendovali dva kandidáti, a Richard tak nemohl říci, že neměl výběr. Musel nakonec přiznat pochybení a nepřesvědčivě tvrdit, že by považoval za nezodpovědné volit, aniž by si předtím prostudoval volební program obou kandidátů, na což prozatím neměl čas, protože je plně pohlcen psaním diplomové práce. Jeho chabým výmluvám samozřejmě nevěřili a soudruh profesor vyjádřil pochyby, zda má vůbec někdo s takovým přístupem na fakultě co dělat. Součástí Richardovy sebekritiky bylo i to, že přijal funkci, na kterou, jak se teď dozvídal, stejně nestačí.

„Nikoli, soudruhu profesore, tu záležitost, jak jsem vám o ní říkala, jsme už vyřešili a tady Ríša v podstatě s navrhovaným řešením souhlasí.“

„To rád slyším. Pavelka se za vás bere jako lvíce, chlapče... Mimochodem, dala jste vodu andulkám?“

kapitola 2

„Nemohl jsem jí setřást,“ ulevoval si Richard Stárkovi. Potkal ho na schodech fakulty poté, co se vrátil do semináře Bouzovské pro věci, jen aby zjistil, že dveře jsou zamčené a že soudružka docentka už zmizela. Richard proto přijal Stárkovu nabídku, aby zašli do restaurace U Sviní hned vedle fakultní budovy.

„Ještě nikdy jsem nebyl tak rád, že vidím toho starýho bolševika. Jinak fakt nevím, jak by to dopadlo, kdybych s ní zůstal ještě pár chvil o samotě,“ pokračoval Richard.

„Nepřeháněj, dopadlo by to úplně stejně. Ty by ses dál vykrucoval, ale do prdele bys jí stejně neposlal. To, že přišel ten bolševickej dobytek, tvůj problém se svazáckou nymfomankou stejně nevyřešil, jen oddálil.“ Stárek se odmlčel a odhrnul si své dlouhé vlasy z obličeje, aby se mohl napít z püllitru.

Zase ta jeho moudra, pomyslel si popuzeně Richard, i když si v hloubi duše uvědomoval, že Stárek má v podstatě pravdu. Proč nedokáže Pavelku normálně odpálit? Asi jsem příliš jemný a slušný člověk, napadlo ho jediné logické vysvětlení.

„Ale v jednom má ta pizda pravdu,“ pokračoval Stárek, „svý povinnosti si fakt moc neplníš. Za poslední rok jsi nebyl schopnej zajistit usnášeníschopnou schůzi naší, teda spíš vaší svazácký skupiny, aby odsouhlasila moje vyškrtnutí ze SSM. Konám přesně podle stanov: příspěvky neplatím a jsem pasivní, ale kvůli tobě jsem pořád svazák.“

Richard se ani nenamáhal se Stárkem dohadovat a vysvětlovat mu, že podobně se chová i většina ostatních členů historické sekce fakultní organizace Svazu mládeže, včetně Richarda samotného, jen s tím rozdílem, že neobtěžují s požadavkem na vyškrtnutí.

„Víš, že jsem dokonce zašel za Kožíškem?“ pokračoval rezignovaně Stárek, „podíval se na mě jak na idiota a blahosklonně mi doporučil, že se mám sám nejdříve postarat o řádné fungování organizace, když už od ní něco chci. Mám si tu schůzi prej zajistit sám! To je jak Hlava XXII.“

„No jo, tak ses neměl vůbec registrovat, když jsi přišel na fakultu, měl bys klid. Slunéčko to neudělal, v SSM není, i když teda nepochybuju, že je dál jako mrtvá duše vedenej někde v tý jeho Rotavě,“ neudržel se Richard.

Ihned toho litoval, protože Stárek spustil svou obvyklou lamentaci, že na elektrofakultě, odkud na filozofickou fakultu přestoupil, to bylo jiné, že by tam byl zůstal, kdyby neměl plné zuby debilních příkladů začínajících slovy „mějme nekonečně dlouhé vedení“, což tady na téhle fakultě nemůže vůbec nikdo pochopit... A Richard se nakonec přistihl, že si škodolibě představuje, jak Stárek počítá úmorně jeden kilometr vedení, aby si po dokončení výpočtu hořce uvědomil, že nekonečno minus jeden kilometr je zase jen nekonečno.

Ve dveřích restaurace se mezitím objevil Slunéčko. „Tady to máš,“ a položil před Richarda jeho brašnu. Poté si přisedl ke stolu. „Musel jsem jít ještě na literaturu, Ryšavý měl přednášet o roce 1968,“ vysvětloval své zpoždění.

V jeho kulatém, obvykle usměvavém obličejí se dnes zračilo neskrývané rozhořčení: „Vyhodil mě. Ty jeho drzý urážky Kundery a Škvoreckýho mě tak popudily, že jsem si poskládal věci, jako že si nic nebudu psát. On na mě pak začal řvát a vyhodil mě z přednášky.“ Že si ho bude pomstychtivý profesor pamatovat a při první příležitosti mu to spočítá, bylo víc než jisté.

„Jak to, žes tam *musel* jít? Přece víš, co je ten zmrnd zač, takže jsi nemohl čekat nic jinýho. A navíc, vždyť si ani nepíše prezenci,“ prohlásil Stárek. „Já na takový kraviny vůbec nechodím, teda já skoro nikam nechodím,“ dodal spokojeně. „Podívej se na to dialekticky – teď jsme tady oba dva, ale já mám v sobě o dvě piva víc.“

Rozjetý Slunéčko ale pokračoval, přičemž kroutil nevěřícně hlavou, plácal se dlaní do čela a občas zaťal dlaň v pěst, kterou udeřil do stolu.

„Hele, mě vůbec nezajímaj zásadový postoje Jana Kozáka nebo Ladislava Štolla v krizovém období naší společnosti,“ odmítl Richard vyslechnout rekapitulaci Ryšavého přednášky, byť v Slunéčkově podání, a obratem mu vnutil líčení svých trablů s Pavelkou.

Slunéčko zareagoval nečekaně: „Jak můžeš bejt tak hrubej a říct o ní, že smrdí? Já jsem vedle ní seděl přes uličku v autobuse cestou na školení politicko-společenské praxe do Rýžoviště a vůbec nic jsem necítil.“

„To je zajímavá otázka,“ vložil se do hovoru opět Stárek, „četl jsem nedávno jednu zajímavou knihu o sexuálním výbě-